

UZASADNIENIE

Województwo (...) wniosło o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 8400 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od 21 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Żądanie powoda opierało się na umowie ubezpieczenia.

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że transformator nie był objęty ochroną ubezpieczeniową oraz zarzucił brak związku przyczynowego pomiędzy szkodą z 18 listopada 2015 roku a zdarzeniem z 9 listopada 2015 roku.

Ustalenia faktyczne

30 kwietnia 2015 roku powód Województwo (...) jako ubezpieczający i pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. jako ubezpieczyciel zawarli umowę generalną do polis nr FP- (...), KR- (...) i A- (...), której przedmiotem było kompleksowe ubezpieczenie mienia od ognia i innych zdarzeń losowych, od kradzieży i rabunku, ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej z tytułu posiadania i użytkowania mienia i nieruchomości oraz prowadzenia działalności przez ubezpieczającego (§ 1 umowy). Umowa obejmowała okres ubezpieczenia od 1 maja 2015 roku do 30 kwietnia 2016 roku (§ 2 umowy). Ubezpieczenie obejmowało ryzyka m. in. od ognia, w tym również osmalenia i przypalenia, działania dymu i sadzy, uderzenia pioruna, huraganu i deszczu nawalnego (§ 3 pkt 1 lit. a umowy). Miejscem ubezpieczenia był m. in. budynek stacji trafo – użytkowany, położony przy ul. (...) w G., z sumą ubezpieczenia 73.550 zł (§ 3 pkt 1 lit. c lp. 26 umowy). Ubezpieczenie obejmowało budynki i budowle wraz ze stałymi elementami – stolarka okienna i drzwiowa, zabudowy, okładziny podłóg i ścian itp. oraz wszelkimi instalacjami wewnętrznymi i zewnętrznymi, a także poniesionymi kosztami remontowymi (bieżącymi, adaptacyjnymi) (§ 3 pkt 1 lit. d umowy).

dowód: umowa generalna k. 11-29

30 kwietnia 2015 roku strony zawarły umowę ubezpieczenia na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od ognia i innych zdarzeń losowych, zatwierdzonych uchwałą nr 55/2012 Zarządu pozwanego z 1 czerwca 2012 roku. Przedmiotem ubezpieczenia były budynki i budowle z instalacjami, umowę zawarto na okres od 1 maja 2015 roku do 30 kwietnia 2016 roku. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za szkody spowodowane m. in. przez deszcz nawalny, huragan i powstałe wskutek powodzi (§ 4 pkt 5 owu). Zakres ubezpieczenia był zgodny z umową generalną z 30 kwietnia 2015 roku i obejmował m. in. budynek stacji trafo przy ul. (...) o wartości 73.550 zł.

Zgodnie z § 2 pkt 4 owu budynek to obiekt budowlany trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, posiadający fundament i dach, wraz z wbudowanymi instalacjami, urządzeniami technicznymi oraz zainstalowanymi na stałe elementami wykończeniowymi, stanowiący całość techniczno-użytkową, wybudowany zgodnie z ustawą Prawo budowlane.

Wysokość odszkodowania określa się w granicach sum ubezpieczenia lub uzgodnionych przez strony umowy limitów odpowiedzialności określonych w umowie ubezpieczenia, na podstawie cen z dnia ustalenia odszkodowania – dla budynków – według wartości kosztów remontu lub odbudowy, udokumentowanych rachunkiem / fakturą wykonawcy lub kosztorysem przedłożonym przez ubezpieczającego / ubezpieczonego (§ 16 ust. 1 pkt 1 owu).

Odszkodowanie jest wypłacane w terminie 30 dni od daty otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o powstaniu szkody (§ 18 ust. 3 owu).

dowód: ogólne warunki ubezpieczenia k. 30-43; polisa wraz z załącznikami k. 44-47

9 listopada 2015 roku, na skutek huraganu, doszło do uszkodzenia dachu w budynku stacji trafo przy ul. (...) w G..
okoliczność bezsporna

W dniach 9-18 listopada 2015 roku w okolicach stacji trafo był wiatr i padał deszcz.

okoliczność bezsporna

18 listopada 2015 roku doszło do wyłączenia jednej fazy w budynkach przy ul. (...) w G.. Przyczyną awarii zasilania było uszkodzenie transformatora olejowego o mocy 400 kVA. Do awarii doszło z powodu nieszczelnego pokrycia dachowego, które spowodowało przeciek wody deszczowej do komory transformatora. Przeciek był spowodowany przez silny wiatr i opady.

Woda ciekła z sufitu bezpośrednio na rdzeń transformatora i szynoprzewód po stronie niskiego napięcia. Uszkodzeniu uległy szyno przewód i rdzeń transformatora.

Usterkę usunięto w trybie awaryjnym 18 listopada 2015 roku.

Koszt usunięcia usterki braku zasilania wyniósł 8400 zł netto.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** ekspertyza k. 48; notatka służbowa k. 49; pismo z 19 listopada 2015 roku k. 50; faktura k. 51; pismo z 17 lutego 2016 roku k. 58-60; zeznania świadka K. W. k. 239v, 241

20 listopada 2015 roku powód zawiadomił pozwanego o szkodzie w stacji transformatorowej przy ul. (...) w G. w postaci uszkodzenia poszycia dachowego i zalania pomieszczenia trafostacji abonenckiej oraz uszkodzenia w wyniku zalania znajdującego się tam transformatora, do czego miało dojść w wyniku silnych porywów wiatru oraz intensywnych opadów atmosferycznych.

Powód uzupełnił zgłoszenie protokołem zgłoszenia szkody z 3 grudnia 2015 roku.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** protokół szkody majątkowej k. 52-57; pismo z 27 listopada 2015 roku k. 108; zgłoszenie szkody k. 111

W piśmie z 17 lutego 2016 roku pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania.

dowód: pismo z 17 lutego 2016 roku k. 58-60

W piśmie z 7 marca 2016 roku powód zwrócił się do pozwanego o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W piśmie z 31 marca 2016 roku pozwany poinformował powoda o wypłacie odszkodowania tytułem naprawy dachu. Odmówiono wypłaty odszkodowania tytułem usunięcia awarii zasilania.

dowód: pismo z 7 marca 2016 roku k. 61-64; pismo z 31 marca 2016 roku k. 65-66

W piśmie z 13 maja 2016 roku powód zwrócił się do pozwanego o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W piśmie z 1 września 2016 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

dowód: pismo z 13 maja 2016 roku k. 225-226; pismo z 1 września 2016 roku k. 110

Budynek stacji trafo przy ul. (...) w G. został jako środek trwały przekazany powodowi 1 czerwca 2009 roku. Wartość nieruchomości przy ul. (...) w G. wynosiła 123.000 zł, w tym grunt 49.848 zł i budynek stacji transformatorowej 73.550 zł. Wartość stacji transformatorowej ustalona na kwotę 73.550 zł obejmowała wartość urządzeń znajdujących się w budynku. Transformator był elementem stacji transformatorowej.

(...) transformatorowa nie spełnia swojej funkcji bez instalacji. Elementem instalacji jest transformator.

dowód: protokół k. 67; wyciąg z operatu szacunkowego k. 68; pismo z 4 grudnia 2015 roku k. 69; zeznania świadka K. W. k. 239v, 241

Ocena dowodów

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły dowody w postaci dokumentów prywatnych – przywołanych powyżej. Żadna ze stron autentyczności i rzetelności tych dokumentów nie kwestionowała. Sąd także nie miał wątpliwości co do ich prawdziwości.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadka K. W.. Żadna ze stron wiarygodności świadka nie kwestionowała. Sąd zwrócił nadto uwagę, że w tej części, w której świadczą na okoliczności obiektywne, zeznania świadka znajdowały potwierdzenie w dokumentach. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by wątpić w rzetelność omawianego dowodu.

Ocena prawna

Podstawę prawną żądania powoda stanowiły przepisy art. 15 ust. 1 ustawy z 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej i art. 805 k.c.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej zakład ubezpieczeń udziela ochrony ubezpieczeniowej na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej w ubezpieczającym.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W sprawie było bezsporne, że strony wiązała umowa ubezpieczenia.

Treść łączącego strony stosunku prawnego opartego o umowę ubezpieczenia precyzują, na co wskazuje wprost brzmienie art. 805 § 1 k.c., postanowienia tej umowy oraz postanowienia ogólnych jej warunków. Jedynym ograniczeniem jest to, że postanowienia te nie mogą być sprzeczne z postanowieniami tytułu XXVII księgi trzeciej Kodeksu cywilnego (art. 805-834), które mają charakter iuris cogentis, a także innymi normami o charakterze bezwzględnie obowiązującym. O ile bowiem bezwzględnie ważne przepisy nie regulują określonych praw i obowiązków, strony mają, w granicach wynikających z art. 353¹ k.c., swobodę ułożenia łączącego je stosunku prawnego. Strony umowy ubezpieczenia mogą zatem wprowadzić do treści stosunku umownego środki prawne służące ochronie uprawnionego interesu ubezpieczyciela, w tym między innymi regulacje dotyczące sposobu ustalania wysokości szkody oraz wypłaty odszkodowania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że umowa ubezpieczenia z 30 kwietnia 2015 roku łącząca strony została zawarta w konsekwencji umowy generalnej z 30 kwietnia 2015 roku. Umowa generalna precyzowała zakres ubezpieczenia powoda. Umowa ubezpieczenia została zawarta na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od ognia i innych zdarzeń losowych, zatwierdzonych uchwałą nr 55/2012 Zarządu pozwanego z 1 czerwca 2012 roku. Ogólne warunki ubezpieczenia, będące integralną częścią umowy ubezpieczenia, zawierają szczegółowe uregulowania dotyczące zasad odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego wobec powoda oraz jej zakresu. Treść tych postanowień nie może jednak wprowadzać odstępstwa od zasady, że w przypadku odpowiedzialności odszkodowawczej naprawienie szkody ma wyrównywać ubytek majątkowy poszkodowanego, nieprowadząc jednocześnie do jego wzbogacenia się (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 13 czerwca 1991 roku w sprawie o sygn. akt I ACr 114/91). Przyznana poszkodowanemu, także przy zastosowaniu ogólnych warunków ubezpieczenia, kwota odszkodowania winna odpowiadać wartości poniesionej przez niego szkody, co w przypadku szkody majątkowej oznacza, że ma równoważyć wartość ubytku powstałego w majątku poszkodowanego.

Powód dochodził odszkodowania tytułem wyrównania szkody powstałej w jego majątku wskutek awarii zasilania, do której doszło na skutek zalania transformatora w trafostacji. Pozwany – powołując się na postanowienia umowy ubezpieczenia oraz ogólnych warunków ubezpieczenia – podnosił, że szkoda w transformatorze nie była objęta umową ubezpieczenia, ponadto nie pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem odszkodowawczym.

Zarzut, by umowa ubezpieczenia łącząca strony nie obejmowała szkody powstałej w transformatorze, jest nieuzasadniony.

Zakres ubezpieczenia powoda u pozwanego był zgodny z postanowieniami umowy generalnej z 30 kwietnia 2015 roku. Przedmiotem umowy generalnej było kompleksowe ubezpieczenie mienia od ognia i innych zdarzeń losowych, od kradzieży i rabunku. Ubezpieczeniem objęty był m. in. budynek stacji trafo przy ul. (...) w G., z sumą ubezpieczenia 73.550 zł (k. 11, 16).

Zgodnie z § 2 pkt 4 ogólnych warunków ubezpieczenia mienia od ognia i innych zdarzeń losowych, zatwierdzonych uchwałą nr 55/2012 z 1 czerwca 2012 roku (dalej jako owu) budynek to obiekt budowlany trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, posiadający fundament i dach, wraz z wbudowanymi instalacjami, urządzeniami technicznymi oraz zainstalowanymi na stałe elementami wykończeniowymi, stanowiący całość techniczno-użytkową, wybudowany zgodnie z ustawą Prawo budowlane (k. 30).

Warto podkreślić ten element ww. klauzuli umownej, który stwierdza, że budynek to, w rozumieniu owu, całość techniczno-użytkowa, na którą składa się obiekt budowlany wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi

(...) transformatorowa (inaczej stacja trafo) to obiekt budowlany wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi znajdującymi się w obiekcie, które umożliwiają obiektowi spełnianie jego funkcji. (...) trafo nie spełnia swojej funkcji bez instalacji, elementem instalacji jest transformator. Transformator to element stacji transformatorowej. (...) bez transformatora jest bezużyteczna – nie działa w sposób, do którego została przeznaczona.

Pozwany stwierdził, że potwierdzeniem wskazania, że transformator nie był objęty ubezpieczeniem, jest okoliczność, że w klasyfikacji rodzajowej środków trwałych stanowi on odrębną maszynę. Twierdzenie to jest o tyle nieuprawnione, że o zakresie odpowiedzialności pozwanego decydują wyłącznie postanowienia umowy ubezpieczenia, która łączyła strony, a nie inne dokumenty lub klasyfikacje.

Warto również zauważyć, że jako sumę ubezpieczenia tytułem budynku trafostacji przy ul. (...) w umowie ubezpieczenia wskazano kwotę 73.550 zł. Od tej kwoty pozwany naliczył powodowi składkę ubezpieczeniową. Kwota 73.550 zł odpowiadała zaś wartości stacji transformatorowej, ta obejmowała wartość również urządzeń znajdujących się w budynku. Jednym z urządzeń był transformator.

Reasumując, twierdzenie, by umowa ubezpieczenia z 30 kwietnia 2015 roku nie obejmowała szkody powstałej w transformatorze, jest oczywiście niesłuszne.

Nieuzasadniony był również zarzut pozwanego o braku związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem odszkodowawczym a szkodą.

Zgodnie z art. 361 § 1 i § 2 k.c. poszkodowany ma prawo m. in. do rekompensaty straty, którą poniósł, z tym jednak ograniczeniem, że odpowiedzialność zobowiązanego do odszkodowania ogranicza się do normalnych następstw działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Szkoda majątkowa może bowiem wystąpić w dwóch postaciach, a mianowicie strat, które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz utraty korzyści, które mógłby osiągnąć (lucrum cessans). Strata polega na rzeczywistej zmianie stanu majątkowego. Wyraża się wielkością uszczerbku doznanego w majątku istniejącym przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i ewentualnych dalszych uszczerbkach, będących normalnym następstwem zdarzenia początkowego. Strata ta oznacza zmniejszenie aktywów. Utrata korzyści to zaś udaremnienie zwiększenia się majątku, które mogłoby nastąpić, gdyby nie zdarzenie wyrządzające szkodę (np. nieosiągnięcie oczekiwanego zysku). Szkoda w postaci lucrum cessans nie powstaje równocześnie ze

zdarzeniem wyrządzającym szkodę, lecz jest jego późniejszym następstwem. Jeżeli zatem zdarzenie, za które pozwany ponosi odpowiedzialność, stworzyło warunki powstania innych zdarzeń, z których dopiero ostatnie bezpośrednio wywołało szkodę, to nie można wykluczyć odpowiedzialności pozwanego za szkodę w ramach normalnego związku przyczynowego. Konieczność badania „normalności” związku przyczynowego, a więc przesłanki odpowiedzialności z art. 361 § 1 k.c., występuje tylko wówczas, gdy między badanymi zjawiskami w ogóle istnieje obiektywny związek przyczynowy. Przy istnieniu kilku współprzyczyn szkody, gdy ściśle ich rozdzielenie nie jest możliwe, konieczna jest ich ocena z punktu widzenia zasad art. 361 § 1 k.c., w świetle których wystarczy ustalenie z dużym stopniem prawdopodobieństwa, jaki był wpływ każdej z nich na powstanie szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt V CSK 18/08).

Następstwo przyczynowo-skutkowe ma charakter normalny (pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym) w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest zwykle następstwem określonego zdarzenia. Ustawodawca nie wskazał bliższych kryteriów budowania tych hipotez, pozostawiając je wiedzy i doświadczeniu życiowemu składu orzekającego, stosowanym odpowiednio do okoliczności sprawy.

W doktrynie i orzecznictwie znajduje aprobatę stanowisko, że dla stwierdzenia w określonym stanie faktycznym adekwatnego związku przyczynowego należy ustalić w pierwszej kolejności, czy zdarzenie stanowi warunek konieczny wystąpienia szkody (test „*conditio sine qua non*”), a następnie czy szkoda jest normalnym następstwem tego zdarzenia (selekcja następstw).

Test warunku koniecznego ma na celu sprawdzenie, czy pomiędzy określonymi elementami sytuacji faktycznej w ogóle zachodzi jakakolwiek obiektywna zależność, a zatem, czy badany skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako jego przyczynę. Jeśli odpowiedź jest negatywna, to znaczy jeśli badany skutek również nastąpiłby mimo nieobecności tej „przyczyny”, należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy występuje związek przyczynowy „adekwatny” w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Konieczność badania „normalności” związku przyczynowego, a więc przesłanki odpowiedzialności z art. 361 § 1 k.c., występuje bowiem tylko wówczas, gdy między badanymi zjawiskami w ogóle istnieje obiektywny związek przyczynowy.

Z kolei selekcja następstw ma na celu wskazanie tych, które według przyjętego kryterium uznawane są za pozostające w rzeczywistym związku ze zdarzeniem i tym samym powinny być objęte obowiązkiem odszkodowawczym. W piśmiennictwie dominuje pogląd, że dla określenia normalnych następstw działania lub zaniechania podmiotu nie należy odwoływać się do przewidywalności (kryterium podmiotowego, właściwego dla ustalania winy), lecz w sposób obiektywny ustalić, czy prawdopodobieństwo skutku zwiększa się każdorazowo wraz z wystąpieniem przyczyny danego rodzaju. Chodzi tu o ustalenie, że dane zdarzenie należy do okoliczności ogólnie sprzyjających powstaniu badanego skutku. Przy czym przy dokonywaniu oceny normalności nie jest konieczne ustalenie, że każdorazowemu zaistnieniu danej przyczyny towarzyszy badany skutek (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2006 roku w sprawie o sygn. akt III CSK 135/05). Nie jest też konieczne stwierdzenie, że jest to skutek typowy, zazwyczaj występujący. Wystarczy stwierdzenie, że zwiększa się prawdopodobieństwo jego wystąpienia. Zwiększenie prawdopodobieństwa musi mieć przy tym cechę stałości. Za normalne mogą być uznane tylko takie następstwa, których prawdopodobieństwo wystąpienia zawsze wzrasta, ilekroć pojawi się przyczyna danego rodzaju (por. A. Olejniczak [w:], A. Kidyba (red.), Z. Gawlik, A. Janiak, G. Kozieł, A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, LEX 2010, komentarz do art. 361 k.c.).

Trzeba zwrócić uwagę, że relacje kauzalne bardzo często są wielocłonowe, a ich elementy mogą występować jednocześnie lub układać się w łańcuchach przyczynowo-skutkowy. Uznaniu normalności następstw nie sprzeciwia się okoliczność, że chodzi o dalsze skutki określonego zdarzenia. Wszystkie ogniwa łańcucha zdarzeń podlegają ocenie w świetle kryterium normalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2006 roku w sprawie o sygn. akt III CSK 135/05; wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2004 roku w sprawie o sygn. akt II CK 249/04; wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 1977 roku w sprawie o sygn. akt II CR 355/77; wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 1981

roku w sprawie o sygn. akt IV CR 605/80; wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2002 roku w sprawie o sygn. akt IV CKN 826/00).

Analizując okoliczności niniejszej sprawy pod kątem przesłanek z art. 361 k.c. należy zwrócić uwagę w szczególności na poniższe.

Po pierwsze, w sprawie było bezsporne, że do utraty zasilania w stacji trafo 18 listopada 2015 roku doszło na skutek długotrwałego zalewania transformatora, co było spowodowane nieszczelnością pokrycia.

Po drugie, niekwestionowane było również, że nieszczelność pokrycia dachowego w stacji trafo była skutkiem huraganowych wiatrów, które występowały przy stacji trafo i w okolicach 9 listopada 2015 roku. Huragan zniszczył wówczas pokrycie dachowe stacji.

Po trzecie, pomiędzy 9 listopada 2015 roku a 18 listopada 2015 roku w okolicy stacji trafo występowały wiatry i deszcze. Pokrycie dachowe było wówczas nieszczelne. Nieszczelność poszycia stwierdzono 18 listopada 2015 roku. Pokrycie wymieniono 25 listopada 2015 roku. Te okoliczności faktyczne także pozostawały w sprawie niekwestionowane.

Po czwarte, bezsporna była odpowiedzialność pozwanego za szkodę polegającą na nieszczelności pokrycia dachowego.

Podsumowując powyższe – transformator uległ zniszczeniu na skutek zalania, które było spowodowane nieszczelnością poszycia dachowego, która to nieszczelność z kolei została spowodowana przez huragan, który miał miejsce w okolicach stacji trafo 9 listopada 2015 roku.

Pozwany neguje bezpośredni związek pomiędzy huraganem z 9 listopada 2015 roku a zniszczeniem transformatora 18 listopada 2015 roku podnosząc, że oba zdarzenia dzieli ponad tydzień. Jednak sama odległość czasowa zdarzeń nie dyskwalifikuje ich związku przyczynowego. Odnotowano już stanowisko judykatury, że jeśli zdarzenie stworzyło warunki powstania innych zdarzeń, a dopiero ostatnie zdarzenie bezpośrednio wywołało szkodę, nadto gdyby to pierwsze zdarzenie nie miało miejsca, nie doszłoby do powstania szkody, należy uznać, że istnieją przesłanki do odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę w ramach normalnego związku przyczynowego.

Zniszczenie transformatora stanowiło późniejsze następstwo zdarzenia odszkodowawczego w postaci huraganu z 9 listopada 2015 roku. To huragan bowiem spowodował nieszczelność dachu. Przez nieszczelny dach do budynku stacji trafo dostała się zaś woda, która zalała transformator. Gdyby huragan nie wystąpił, poszycie dachowe nie uległoby zniszczeniu, w konsekwencji nie doszłoby do dostania się do budynku stacji trafo wody i zalania transformatora.

Reasumując, szkoda w postaci zniszczenia transformatora pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. ze zdarzeniem odszkodowawczym w postaci huraganu z 9 listopada 2015 roku. Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego za zdarzenie z 9 listopada 2015 roku była w sprawie poza sporem. Podobnie, niekwestionowana pozostała wielkość szkody poniesionej przez pozwanego w postaci zniszczenia transformatora.

Wobec powyższego należało uznać żądanie powoda za uzasadnione w całości.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, sąd, działając na podstawie art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy z 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, orzekł jak w pkt I wyroku.

Oceniając żądanie powoda w zakresie zasądzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie sąd zastosował art. 481 § 1 i § 2 k.c. oraz § 18 ust. 3 owu. Zgodnie z § 1 ww. przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Według art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Postanowieniem umownym § 18 ust. 3 owu wprowadzono termin 30 dni od daty otrzymania przez pozwanego zawiadomienia o powstaniu szkody. Pozwany

otrzymał zawiadomienie powoda o szkodzie 20 listopada 2015 roku. Wobec tego usprawiedliwione było żądanie odsetek od należności głównej od 31. dnia licząc od daty doręczenia wezwania pozwanemu, tj. od 21 grudnia 2015 roku.

Sąd postanowił jak w pkt II wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, wobec tego powinien ponieść koszty postępowania w pełnej wysokości. Na kwotę 2100 zł składa się opłata od pozwu w kwocie 300 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800 zł, ustalone zgodnie z § 15 ust. 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od zpo.

G., 16 maja 2019 roku SSR Anna Mejka